

Arrest

nr. 234 088 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 december 2019 tot beëindiging van het verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 december 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die *loco* advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 14 maart 2012 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neergaande lijn van een Nederlandse onderdaan.

Op 20 november 2012 neemt de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij aan verzoeker een termijn van één maand wordt toegestaan om alsnog de vereiste documenten over te maken.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 4 januari 2016 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden met uitstel gedurende drie jaar.

Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 16 januari 2019 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden in staat van bijzondere herhaling wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en wegens weerspanning met geweld en bedreiging, voorzien van wapens.

Op 4 oktober 2019 wordt aan verzoeker een in te vullen vragenlijst bezorgd en wordt hem meegedeeld dat zijn verblijfssituatie wordt onderzocht.

Op 2 december 2019 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam : Z.

voornaam : C. M.

geboortedatum : (...)1992

geboorteplaats: L.

nationaliteit : Nederland

Krachtens artikel 44bis §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 31.01.2012 kwam uw vader (Z. D. M., geboren op (...)1958 te M., Nederlandse nationaliteit) naar België en hij diende op 05.03.2012 een 'Aanvraag van een verklaring van Inschrijving, in de hoedanigheid van werkzoekende (bijlage 19)' in.

Op 14.03.2012 diende u te Antwerpen een 'Aanvraag van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van descendent van een Europeaan, nl. uw vader Z. D. M. (bijlage 19)' in en werd u ingeschreven in het wachtregister.

Op 22.03.2012 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 07.09.2012 werd er een 'Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)' opgesteld. Deze beslissing werd genomen omdat u niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. De bewijzen van verwantschap met de burger van de Unie werden niet voorgelegd. Er werd u een bijkomende maand, namelijk tot 28.12.2012, gegeven om alsnog een geboorteakte over te maken. Deze beslissing werd u via de burgemeester van Antwerpen betekend op 28.11.2012.

Daar uw de verwantschap met Z. D. M. aantoonde aan de hand van officiële documenten uit Nederland, werden op 19.03.2013 instructies gegeven aan de stad Antwerpen om u een verblijfskaart af te leveren.

Op 27.03.2013 werd u een "Verklaring van Inschrijving (bijlage 8)" afgeleverd te Antwerpen.

Op 23.04.2015 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 04.01.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar uitgezonderd 9 maanden effectief daar u zich schuldig had gemaakt aan heling, namelijk door gelden afkomstig van een misdrijf op uw bankrekening te hebben ontvangen (4 feiten) en aan wetens en willens deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie. Deze feiten pleegde u tussen 20.10.2012 en 05.01.2013.

Op 02.06.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van Inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 27.10.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 25 maanden met probatieuitstel voor een termijn van 5 jaar behalve de voorhechtenis in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Dit feit pleegde u meermaals op niet nader te bepalen data tussen 30.03.2016 en 03.06.2016.

Op 27.10.2016 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 03.01.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 75,00 Euro (x 6 = 450,00 Euro) (vervangende gevangenisstraf; 20 dagen) met uitstel voor een periode van 3 jaren behalve 37,00 Euro (x 6 = 222,00 Euro) daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben en aan psychotrope stoffen in bezit gehad te hebben.

Op 16.06.2018 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, en weerspanning door een enkele persoon voorzien van wapens.

Op 16.01.2019 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van bijzondere herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of geleverd, namelijk cocaïne en aan weerspanning met geweld of bedreiging, voorzien van wapens. Deze feiten pleegde u tussen 14.05.2018 en 16.06.2018.

Zowel het uitstel dat u werd verleend bij vonnis d.d. 04.01.2016, alsook het probatieuitstel dat u werd verleend bij vonnis d.d. 27.10.2016 werd uitvoerbaar omwille van uw veroordeling d.d. 16.01.2019. Ook de voorlopige invrijheidstelling die u toegekend werd op 27.10.2016 werd ingetrokken.

De strafuitvoeringsrechtbank kende u op 30.09.2019 elektronisch toezicht toe en wees de beperkte detentie af. Op 08.10.2019 mocht u het elektronisch toezicht ondergaan op uw adres: (...)

U kwam pas in maart 2012, op negentienjarige leeftijd, naar België en u liep sindsdien meerdere veroordelingen op wegens heling, bendevorming, Inbreuken op de drugwetgeving en weerspanning. U bent in de strafcategorie van 5 tot 7 jaar terecht gekomen en zal strafeinde bereiken op 17.01.2024.

De gepleegde feiten zijn ernstig. Tussen 20.10.2012 en 05.01.2013 ontving u gelden op uw bankrekening afkomstig van misdrijven. Deze feiten kaderen in een systeem van bankfraude waarbij malafide personen de bankgegevens van onschuldige derden bekomen, deze gegevens aanwenden om de financiële rekeningen van hun slachtoffers te plunderen en de buit vervolgens via tussenpersonen te verzilveren. Dergelijke bankfraude wordt gekenmerkt door verschillende stadia waarin de fraude wordt gerealiseerd. Buiten het stelen van informatica gegevens dienen de financiële tegoeden ook verzilverd te worden. Bij de verzilvering wordt er gebruik gemaakt van een geraffineerd systeem waarbij verschillende personen een onderscheiden rol spelen; de zogenaamde 'mules' die hun bankrekening/pincode ter beschikking stelden; de zogenaamde 'recruiters', die op zoek gaan naar 'mulos'; de zogenaamde 'cashers', die de gelden recupereren van de rekeningen en goederen aankopen (al dan niet samen met de 'mules'). Uit het vonnis d.d. 04.01.2016 blijkt dat u een meer uitgebreide rol speelde in de zin dat u de fraude mee organiseerde en op zoek ging naar zogenaamde 'mules' die konden worden gebruikt bij de verzilvering van de frauduleuze transacties. U streefde louter eigen en makkelijk geldgewin na zonder hierbij rekening te houden met de eigendomsrechten van derden. U staat duidelijk niet stil bij de nefaste financiële gevolgen die uw daden veroorzaken bij de slachtoffers, hetgeen uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. De handelingen ondermijnden daarenboven het vertrouwen dat gesteld werd in het elektronisch bankverkeer en brachten de bancaire sector ernstige schade toe. Wanneer het vertrouwen in het betalingsverkeer en bankwezen bij consumenten in het algemeen niet meer aanwezig is, bestaat bovendien het risico van een ernstige ontwrichting van het maatschappelijk en economisch verkeer.

De veroordeling d.d. 04.01.2016 had duidelijk niet de minste indruk gemaakt op u. U verlegde enkel uw 'werkterrein': van bankfraude ging u over naar drugshandel. Uit het vonnis d.d. 27.10.2016 blijkt immers dat de politie op 01.06.2016 amper 5 maanden na uw eerdere veroordeling, overging tot controle van een voertuig waarbij u passagier was. Omdat de politie een cannabisgeur bemerkte, werd overgegaan tot doorzoeking van het voertuig. In de wagen werden onder de bestuurderszetel, in de middenconsole en in een handtas ter hoogte van de passagier 122 gram cannabis gevonden verpakt in 30 zakjes. U was in het bezit van 137.50 euro. Bij huiszoeking in uw woning werd een bedrag van 7.835 euro gevonden alsook ongeveer 500 gram cannabis en identiek verpakkingsmateriaal als deze van de cannabis, gevonden in de auto. In het Black Berry toestel, gevonden onder de passagierszetel, stonden druggerelateerde sms-berichten gedateerd van 1 juni 2016 tot 3 maanden voordien, alsook een klantenlijst. Ook in een Nokia toestel stonden druggerelateerde berichten. U verklaarde dat u aan uw mededader vroeg om met u naar Rotterdam te rijden om daar voor u verdovende middelen te gaan kopen. U verklaarde eveneens dagelijks voor ongeveer 200 à 300 euro cannabis te verkopen. U handelde hierbij in vereniging. U maakte afspraken met uw Nederlandse leveranciers om verdovende middelen op te halen, wat een organisatie en planning vereist.

Desondanks werd u nog een kans gegeven, zo blijkt uit het vonnis d.d. 27.10.2016: 'Gelet de problematiek van tweede beklagde [hiermee wordt naar u verwezen] is het duidelijk dat hij nood heeft aan begeleiding en therapie en dit onder de vorm van de hierna bepaalde probatie voorwaarden. Tweede beklagde had een fulltime baan waar hij mogelijk terug aan de slag kan. Hij wordt begeleid door een Topcoach. Beklaagde heeft nood aan een persoon die hem bijstaat in zijn financiële problemen. Hij kampt ook met een drugsverslaving. Tweede beklagde heeft ingestemd met het naleven van probatievoorwaarden. Deze probatievoorwaarden zullen beklagde ertoe aanzetten een andere wending te geven aan zijn leven en zijn problematiek intensief aan te pakken. Dit beantwoordt dan ook het best aan de repressieve en preventieve doeleinden van de straf. Hij dient wel te beseffen dat dit de laatste kans is die hem gegeven werd.'

U was echter hardleers, hield u niet aan de probatievoorwaarden en pleegde opnieuw gelijkaardige feiten. De begeleiding die u kreeg, bleek niet het verhoopte resultaat te hebben gehad. Bij uw veroordeling d.d. 16.01.2019 werd u dan ook in staat van bijzondere herhaling bevonden. U stond opnieuw terecht voor feiten van handel in verdovende middelen, meer bepaald van cocaïne, en voor gewapende weerspanning. U had door uw handelen de fysieke integriteit van een politieagent aangetast. Een politieagent kon een aanrijding met uw vluchtende auto nl. enkel vermijden omdat hij zich afzette tegen uw voertuig. U verklaarde dat u maar moeilijk weg kon zonder personen te kwetsen. De feiten getuigen dus ook van een totaal gebrek aan respect voor politieagenten die uitsluitend trachten hun werk naar best vermogen uit te voeren ter vrijwaring van eenieders veiligheid.

Drugshandel en bezit zijn ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. Drugsfeiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de gezondheid van vaak jonge mensen die zich op deze manier probleemloos op straat kunnen bevoorraden. U handelde wederom uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U bent/was zelf verslaafd, dus u bent vertrouwd met de nadelige effecten van drugs.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollan t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

Er moet worden vastgesteld dat ondanks uw jonge leeftijd, de eerdere strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op u hebben gemaakt en dat de maatschappij moet worden beschermd tegen uw niet-aflatend crimineel gedrag. De kansen die u in het verleden kreeg, greep u niet aan.

Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de Strafvuistvoeringsrechtbank (hierna; SURB) u bij vonnis d.d. 30.09.2019 elektronisch toezicht verleende, doet niets af aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. Het feit dat u heden over een concreet uitgewerkt reclasseringsplan beschikt dat naar de mening van de SURB voldoende vooruitzichten biedt voor een veilige sociale re-integratie, biedt geen garantie dat u zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen wanneer u in de toekomst in geldnood zou komen. Het is immers in uw eigen belang dat u zich tijdens uitgangsvergunningen, penitentiair verlof en elektronisch toezicht goed gedraagt daar enige misstap aanleiding zou geven aan het stopzetten hiervan. Bovendien zijn penitentiair verlof, uitgangsvergunningen en elektronisch toezicht gebonden aan strikte voorwaarden. Het gegeven dat u zich nu -een periode waarin u net onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- misschien correct gedraagt, maakt niet dat er geen risico meer van u uitgaat zodra u in vrijheid zou zijn.

Er dient immers te worden benadrukt dat u na uw eerdere strafrechtelijke veroordelingen, de mogelijkheid kreeg om op het recht pad te blijven, doch koos u ervoor om dit niet te doen. Uit niets blijkt dat u dat nu wel zou doen. U deinsde er immers in het verleden ook niet voor terug om drugsfeiten te plegen nadat u een straf kreeg met uitstel gekoppeld aan probatievoorwaarden (zie vonnis d.d. 27.10.2016). U had nochtans zelf ingestemd met het naleven van probatievoorwaarden die tot doel hadden u ertoe aan te zetten een andere wending te geven aan uw leven en uw drugsproblematiek intensief aan te pakken. Deze gunstmaatregel was echter niet aan u besteed, dit toont aan dat u het niet nodig acht om u aan uw woord te houden, dat u uw verantwoordelijkheid niet opneemt en dat u zelfs wanneer u opgevolgd wordt er niet in slaagt u aan de regels te blijven houden. Uit het vonnis d.d. 26.09.2018 blijkt dat u verklaarde dat u ontslagen werd bij het callcenter waar u werkte omdat u geen gunstig bewijs van goed gedrag en zeden had. U had schulden, kocht een auto en gezien u zonder bron van inkomsten zat, startte u opnieuw met de verkoop van verdovende middelen. U zou dan werk gevonden hebben en wilde stoppen met de verkoop maar verkocht de verdovende middelen die u nog voorradig had. Echter bleek uit de door u voorgelegde stukken dat u op 01.04.2018 reeds nieuw werk gevonden had en dat u dus na het vinden van werk herstartte met de verkoop van verdovende middelen, een bewijs dat u er ook niet voor terugdeinst om te liegen tegen de gerechtelijke diensten. De auto kocht u in realiteit om de leveringen van de drugs te vergemakkelijken (p.4 vonnis d.d. 26.09.2018 waartegen u in beroep ging).

U lapt de probatievoorwaarden aan uw laars. Uit uw persoonlijk gedrag, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het gedrag dat u al jaren vertoont, blijkt duidelijk dat u belust bent op snel en makkelijk geldelijk gewin en dat het u daarbij niet interesseert of dat geld nu uit de drugshandel of uit het plunderen van bankrekeningen van onschuldige derden komt. Er liggen bovendien geen stukken voor waaruit blijkt dat de problematiek waarnaar verwezen wordt in de veroordeling d.d. 27.10.2016, inmiddels adequaat behandeld werd.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat nergens in de vreemdelingenwet is bepaald dat een vonnis van een SURB voorrang dient te krijgen op de toepassing van de vreemdelingenwet indien de Minister of diens gemachtigde vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden van deze wet is voldaan. Het staat de Minister of diens gemachtigde derhalve vrij om op onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze een ander standpunt in te nemen dan de SURB wanneer hij in het kader van het verblijfsrechtelijke contentieux dient te beoordelen of de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen. Uit het doorlopen van een individueel strafuitvoeringstraject en het uitwerken van een reclasseringsplan kan niet zonder meer blijken dat het gevaar voor recidive geweken is.

Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten en het gegeven dat u reeds meermaals veroordeeld werd, maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden wanneer u in geldnood komt niet uitgesloten kan worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, werd niet aangetoond. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er bestaan ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 04.10.2019 werd u door een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U ondertekende de vragenlijst hoorrecht voor kennisname en verklaarde dat u hier werk van wilde maken en de termijn van 15 dagen ten volle zou benutten om bewijslast aan te brengen. U verklaarde dat u absoluut niet terug wil en dat u uw recht op verblijf hier wil behouden. U liet tot op heden (19.11.2019) echter na de vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

U liet tot op heden na de vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u een duurzame relatie zou hebben op het grondgebied, evenmin dat u (minderjarige) kinderen zou hebben.

Uw vader (Z. D. M., geboren op (...)1953 te M., Nederlandse nationaliteit. E-kaart geldig tot 22.06.2022) en uw stiefmoeder (B. B. V., geboren op (...)1972 te K., Congolese nationaliteit. F+ kaart geldig tot 28.06.2023), verblijven in België. Uw vader er, uw stiefmoeder kwamen niet op bezoek In de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 23.10.2019).

Volgens het vonnis d.d. 30.09.2019 van de Strafvueroeringsrechtbank (toekenning elektronisch toezicht) kan u voor woonst bij uw vader en stiefmoeder terecht. Uw vader gaf aan dat u er maximum 1 jaar kan verblijven en dat u dan zelfstandig dient te gaan wonen. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoontelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk. §33: eveneens: EHRM 2 juni 2015. KM/Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw vader en uw stiefmoeder. U legt Immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.

Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw vader en uw stiefmoeder kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw vader en uw stiefmoeder worden afgeleid. Uw leeftijd, met name 27 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Sinds 02.01.2016 staat u niet meer officieel ingeschreven op hetzelfde adres als uw vader en stiefmoeder. Voor u op 16.06.2018 werd opgesloten in de gevangenis woonde u dus al niet meer op hetzelfde adres als uw vader en uw stiefmoeder. Desgewenst zouden uw ouders u ook vanuit België kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld door stortingen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan In- en uitreizen, bovendien zijn België en Nederland buurlanden zodat de afstand meevalt.

Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat u niet aantoont dat er concrete hinderpalen voorliggen voor (een deel van) uw familieleden om samen met u terug te keren naar Nederland. Concrete argumenten liggen in dit verband niet voor.

Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uw vader en stiefmoeder slaagden er blijkbaar in het verleden niet in u de nodige structuur en begeleiding te geven om u van het slechte pad te houden, er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat zij daar nu wel in zouden slagen. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw vader en uw stiefmoeder de in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Nederland of elders.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen mensen zoals u die alle regels met de voeten treden en die ondanks alle geboden kansen steeds weer hervallen in crimineel gedrag.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 31.01.2012 op 19-jarige leeftijd in België bent aangekomen. Inmiddels bent u 27 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van +/- 8 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Nederland, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. U werd meermaals veroordeeld voor verschillende feiten zoals heling, deel uitmaken van een criminele organisatie. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en weerspanning met geweld of bedreiging, voorzien van wapens. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Nederland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Nederland niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale en culturele banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen en u spreekt de taal. U kwam met uw vader op 23.08.1994 aan in Nederland en jullie hebben na een langdurige asielprocedure met ingang van 30.08.1999 een verblijfsvergunning zonder beperkingen gekregen.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De beperkte tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. De vaardigheid die u tijdens uw werk in België opgepikt heeft, zullen u wellicht ook in Nederland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Uit niks blijkt dat u met de werkervaring die u in België opdeed geen toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Nederland. Uit het vonnis d.d. 30.09.2019 van de Strafvueroeringsrechtbank (toekenning elektronisch toezicht) blijkt dat u: 'Inzake dagbesteding wenst u het liefst te gaan werken, maar staal u eveneens open voor een beroepsopleiding. Ter zitting van 10.09.2019 legde u een werkbelofte neer voor een administratieve functie, maar nazicht door het Openbaar Ministerie leed dat dit geen betrouwbare werkgever is. U had reeds een beroepsopleiding uitgewerkt en kan deze nog steeds aanvatten. Meer bepaald kan u starten met de vooropleiding basis technieken metaal op 07.10.2019. Deze opleiding duurt 5 weken waarna u kan overstappen naar de opleiding automechanica die ingedeeld is in 3 modules met een totale looptijd van 38 weken.' Het gegeven dat u zich bereid toont om te werken of om een opleiding te volgen of intussen misschien reeds een opleiding aan het volgen bent, verandert niks aan de vaststelling dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. U hebt al talrijke kansen gekregen maar steeds opnieuw bewees u, ondanks uw mooie

voornemens, dat u geen volhouder was. Er liggen geen overtuigende stukken voor waaruit blijkt dat u ditmaal effectief uw fouten zou ingezien hebben en weldegelijk veranderd zou zijn. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat de opleiding die momenteel volgt, dan wel wenst te volgen, of een gelijkaardige opleiding, enkel in België en niet in Nederland beschikbaar zou zijn.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met Inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“A. EERSTE MIDDEL:

GEEN WERKELIJKE EN ACTUELE BEDREIGING VOOR EEN FUNDAMENTEEL BELANG VAN DE SAMENLEVEING

1.

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet stelt (eigen onderstreeping):

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. ”

2.

Verweerster stelt in de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker dat er geen sprake is van enige verbetering in het persoonlijk gedrag van verzoeker dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde. Verweerster verwijst hiermee naar artikel 23 Vw. om de beslissing tot beëindiging van het verblijf te rechtvaardigen.

Verweerster houdt klaarblijkelijk geen rekening met de vooruitgang die verzoeker maakte sinds zijn hechtenis, zoals hieronder veder uiteengezet.

3.

Verzoeker kent een woelig verleden. Hij maakte na zijn aankomst in het Rijk op relatief jonge leeftijd kennis met drugs en raakte hieraan verslaafd. Na verloop van tijd kon verzoeker zijn verslaving niet langer bekostigen, waardoor hij zich tot de criminaliteit wendde. Verzoeker verloor zichzelf aan verdovende middelen en zou alles doen om deze te kunnen bekostigen.

4.

Voormelde problematiek leverde verzoeker dan ook volgende veroordelingen op.

- 04/01/2016 - vonnis Correctionele Rechtbank te Antwerpen: gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan de helft met uitstel;

- 27/10/2016 - vonnis Correctionele Rechtbank te Antwerpen: gevangenisstraf van 25 maanden met probatieuitstel;

- 03/01/2017 - vonnis Correctionele Rechtbank te Antwerpen: geldboete van 75, waarvan de helft met uitstel;

- 16/01/2019 - arrest Hof van Beroep te Antwerpen: gevangenisstraf van 30 maanden.

Verzoeker ervaarde een zeker gevoel van straffeloosheid. Zijn acties resulteerden immers nooit in effectieve bestraffingen. Tevens slaagde verzoeker er niet in om van zijn verslaving af te komen, waardoor nieuwe feiten zich bleven opstapelen.

5.

Slechts per arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen liep verzoeker een effectieve gevangenisstraf van 30 maanden op. ook zijn vorige veroordelingen - die steeds als een zwaard van Damocles boven het hoofd van verzoeker zweefden - werden hierdoor effectief.

Verzoeker kwam als langdurig gestrafte in de gevangenis terecht, hetgeen voor hem de nodige wake up call bleek te zijn.

6.

Verzoeker slaagde er gedurende zijn hechtenis in komaf te maken met zijn verslaving, ging op zoek naar werk. ging in budgetbeheer bij het OCMW en volgde begeleiding bij U-turn. Tevens volgde verzoeker enkele cursussen om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten (STUK 3).

Verzoeker nam dus weldegelijk afstand van zijn verleden en werkte hard aan zijn reclasseringsplan en toekomst. De Strafvueroeringsrechtbank besloot dan ook dat verzoeker zijn straf verder mocht uitvoeren onder de modaliteit van het elektronisch toezicht (STUK 4).

De Strafvueroeringsrechtbank stelde dan ook:

“De rechtbank is van oordeel dat u vandaag beschikt over een concreet uit gewerkt reclasseringsplan dat voldoende uitzichten biedt voor een veilige sociale reïntegratie. ”

7.

Verweerster kan dan ook niet voorhouden dat verzoeker geen gedragswijziging doorvoerde.

Verzoeker maakte een ommekeer en bewandelde een ander pad in zijn leven. Hij voert zijn elektronisch toezicht uit bij zijn vader en wil worden om in zijn eigen onderhoud te voorzien, zijn schulden af te betalen, alsook voor zijn vader te zorgen. Hetgeen verzoeker thans ook effectief doet (STUK 5 EN 6).”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van artikel 23 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij een actueel gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Hij is tot inzicht gekomen in de gevangenis en hij heeft afstand genomen van zijn verleden. Hij verwijst naar zijn langdurig verblijf in België en naar gezinsleven met zijn vader en stiefmoeder alhier en hij stelt dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister niet enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen op zich, doch vervolgens op grondige wijze een

beoordeling maakt van het specifieke gedrag van de verzoekende partij, waarbij rekening wordt gehouden met de ernst van de gepleegde feiten alsook de herhaling ervan en het niet respecteren van de gunst van de probatievoorwaarden.

Er wordt geoordeeld dat is gebleken dat verzoeker de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, dat hij niet schijnt te begrijpen dat zijn gedrag onaanvaardbaar is en dat hij reeds meermaals veroordeeld werd en tevens wordt verwezen naar de ernst van de feiten waarvoor hij veroordeeld werd om te besluiten dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

Er werd aldus ontegensprekelijk een heel gedegen beoordeling gemaakt van de specifieke situatie van de verzoekende partij met in achtneming van artikel 45 van de Vreemdelingenwet. In geen geval steunt de beslissing enkel op de opgelopen correctionele veroordelingen.

Er is inderdaad een opsomming in de bestreden beslissing opgenomen nopens de veroordelingen, doch de gemachtigde van minister heeft ook vastgesteld dat de feiten waarvoor verzoekende partij is veroordeeld, zeer ernstig zijn en getuigen dat verzoeker belust is op snel en gemakkelijk geldgewin en dat het voor verzoeker niet uitmaakt of dat geld dan afkomstig is uit drugshandel of van het plunderen van bankrekeningen van onschuldigen.

Er wordt tevens geoordeeld dat uit het doorlopen van een individueel strafuitvoeringstraject en de uitwerking van een reclaseringsplan niet zonder meer kan blijken dat het gevaar voor recidive geweken is.

Ook werd in de bestreden beslissing een onderzoek gevoerd naar de eventuele belangen die verzoekende partij zou kunnen laten gelden: "de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat er is gemotiveerd nopens het voorgehouden privé- en gezinsleven in de bestreden beslissing. Ook wordt rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij op 19-jarige leeftijd in België is aangekomen, verzoekende partij thans 27 jaar oud is en er ondanks het verblijf van +/- 8 jaar niet is gebleken dat er een dermate bijzondere binding met België tot stand is gekomen die een normale binding overstijgt.

De gemachtigde van de minister heeft ook vastgesteld dat de bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn vader en stiefmoeder niet is aangetoond en dat de familiale belangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan het belang van het vrijwaren van de openbare orde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende dat er rekening werd gehouden met de belangen die zijn opgesomd in artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet, en in ook artikel 8 EVRM. Er kan niet gesteld worden dat deze bepalingen geschonden zijn.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing, impliceert allerminst dat kennelijk onredelijk werd besloten tot de beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat de bestreden beslissing an sich geen verwijderingsmaatregel behelst zodat er ook geen verplichting is om rekening te houden met de inhoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit gezegd zijnde, moet vastgesteld worden dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft en dat de overige elementen uit artikel 74/13 Vw. ter sprake komen in de bestreden beslissing en dat verzoeker alvast niet aantoonbaar dat artikel 74/13 Vw., voor zover van toepassing (quod non), geschonden zou zijn.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet gegrond."

3.1.3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 23 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hij geen werkelijke en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarmee hij de schending van de materiële motiveringsplicht lijkt aan te voeren.

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet maakt deel uit van "Titel I Algemene bepalingen Hoofdstuk IV Einde van het verblijf van meer dan drie maanden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid" van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft echter de Nederlandse nationaliteit en is dus een burger van de Unie, op wie "Titel II Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen Hoofdstuk I Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg" van toepassing is. De bestreden beslissing vermeldt

trouwens dat ze is genomen op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet betreft dus een gelijkaardige bepaling als artikel 23 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending aanvoert maar die niet op hem als burger van de Unie van toepassing is. De schending van artikel 23 van de Vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd.

3.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de vooruitgang die verzoeker maakte sinds zijn hechtenis. Verzoeker wijst erop dat hij een zeker gevoel van straffeloosheid had omdat zijn acties nooit resulteerden in effectieve bestraffingen, maar in straffen met uitstel of probatie-uitstel. Pas toen verzoeker bij arrest van het hof van beroep van 16 januari 2019 een effectieve gevangenisstraf van 30 maanden opliep, werden zijn eerdere veroordelingen effectief en kreeg verzoeker een “wake up call”. Tijdens zijn hechtenis slaagde verzoeker erin komaf te maken met zijn verslaving, ging hij op zoek naar werk, ging in budgetbeheer bij het OCMW, volgde begeleiding bij U-turn en volgde enkele cursussen om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Verzoeker wijst erop dat hij wel degelijk afstand nam van zijn verleden en hard werkte aan zijn reclasseringsplan en toekomst. De Strafvuistvoeringsrechtbank (hierna: de SURB) besliste dat verzoeker zijn straf verder mocht uitvoeren onder elektronisch toezicht. Verzoeker meent dat de verwerende partij dan ook niet kan voorhouden dat verzoeker geen gedragswijziging doorvoerde: hij voert zijn elektronisch toezicht uit bij zijn vader en wil werken om in zijn levensonderhoud te voorzien, zijn schulden af te betalen en voor zijn vader te zorgen.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers gedrag dat een werkelijke en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving:

“De gepleegde feiten zijn ernstig. Tussen 20.10.2012 en 05.01.2013 ontving u gelden op uw bankrekening afkomstig van misdrijven. Deze feiten kaderen in een systeem van bankfraude waarbij malafide personen de bankgegevens van onschuldige derden bekomen, deze gegevens aanwenden om de financiële rekeningen van hun slachtoffers te plunderen en de buit vervolgens via tussenpersonen te verzilveren. Dergelijke bankfraude wordt gekenmerkt door verschillende stadia waarin de fraude wordt gerealiseerd. Buiten het stelen van informatica gegevens dienen de financiële tegoeden ook verzilverd te worden. Bij de verzilvering wordt er gebruik gemaakt van een geraffineerd systeem waarbij verschillende personen een onderscheiden rol spelen; de zogenaamde 'mules' die hun bankrekening/pincode ter beschikking stelden; de zogenaamde 'recruiters', die op zoek gaan naar 'mulos'; de zogenaamde 'cashers', die de gelden recupereren van de rekeningen en goederen aankopen (al dan niet samen met de 'mules'). Uit het vonnis d.d. 04.01.2016 blijkt dat u een meer uitgebreide rol speelde in de zin dat u de fraude mee organiseerde en op zoek ging naar zogenaamde 'mules' die konden worden gebruikt bij de verzilvering van de frauduleuze transacties. U streefde louter eigen en makkelijk geldgewin na zonder hierbij rekening te houden met de eigendomsrechten van derden. U slaat

duidelijk niet stil bij de nefaste financiële gevolgen die uw daden veroorzaken bij de slachtoffers, hetgeen uw opportunistische en egoïstische Ingesteldheid aantoont De handelingen ondermijnden daarenboven het vertrouwen dat gesteld werd in het elektronisch bankverkeer en brachten de bancaire sector ernstige schade toe. Wanneer het vertrouwen in het betalingsverkeer en bankwezen bij consumenten in het algemeen niet meer aanwezig is, bestaat bovendien het risico van een ernstige ontwrichting van het maatschappelijk en economisch verkeer.

De veroordeling d.d. 04.01.2016 had duidelijk niet de minste indruk gemaakt op u. u verlegde enkel uw 'werkterrein': van bankfraude ging u over naar drugshandel. Uit het vonnis d.d. 27.10.2016 blijkt immers dat de politie op 01.06.2016 amper 5 maanden na uw eerdere veroordeling, overging tot controle van een voertuig waarbij u passagier was. Omdat de politie een cannabisgeur bemerkte, werd overgegaan tot doorzoeking van het voertuig. In de wagen werden onder de bestuurderszetel, in de middenconsole en in een handtas ter hoogte van de passagier 122 gram cannabis gevonden verpakt in 30 zakjes. U was in het bezit van 137.50 euro. Bij huiszoeking in uw woning werd een bedrag van 7.835 euro gevonden alsook ongeveer 500 gram cannabis en identiek verpakkingsmateriaal als deze van de cannabis, gevonden in de auto. In het Black Berry toestel, gevonden onder de passagierszetel, stonden druggerelateerde sms-berichten gedateerd van 1 juni 2016 tot 3 maanden voordien, alsook een klantenlijst. Ook in een Nokia toestel stonden druggerelateerde berichten. U verklaarde dat u aan uw mededader vroeg om met u naar Rotterdam te rijden om daar voor u verdovende middelen te gaan kopen. U verklaarde eveneens dagelijks voor ongeveer 200 à 300 euro cannabis te verkopen. U handelde hierbij in vereniging. U maakte afspraken met uw Nederlandse leveranciers om verdovende middelen op te halen, wat een organisatie en planning vereist.

Desondanks werd u nog een kans gegeven, zo blijkt uit het vonnis d.d. 27.10.2016: 'Gelet de problematiek van tweede beklagde [hiermee wordt naar u verwezen) is het duidelijk dat hij nood heeft aan begeleiding en therapie en dit onder de vorm van de hierna bepaalde probatie voorwaarden. Tweede beklagde had een fulltime baan waar hij mogelijk terug aan de slag kan. Hij wordt begeleid door een Topcoach. Beklaagde heeft nood aan een persoon die hem bijstaat in zijn financiële problemen. Hij kampt ook met een drugsverslaving. Tweede beklagde heeft ingestemd met het naleven van probatievoorwaarden. Deze probatievoorwaarden zullen beklagde ertoe aanzetten een andere wending te geven aan zijn leven en zijn problematiek intensief aan te pakken. Dit beantwoordt dan ook het best aan de repressieve en preventieve doeleinden van de straf. Hij dient wel te beseffen dat dit de laatste kans is die hem gegeven werd.'

U was echter hardleers, hield u niet aan de probatievoorwaarden en pleegde opnieuw gelijkaardige feiten. De begeleiding die u kreeg, bleek niet het verhoopte resultaat te hebben gehad. Bij uw veroordeling d.d. 16.01.2019 werd u dan ook in staat van bijzondere herhaling bevonden. U stond opnieuw terecht voor feiten van handel in verdovende middelen, meer bepaald van cocaïne, en voor gewapende weerspanning. U had door uw handelen de fysieke integriteit van een politieagent aangetast. Een politieagent kon een aanrijding met uw vluchtende auto nl. enkel vermijden omdat hij zich afzette tegen uw voertuig. U verklaarde dat u maar moeilijk weg kon zonder personen te kwetsen. De feiten getuigen dus ook van een totaal gebrek aan respect voor politieagenten die uitsluitend trachten hun werk naar best vermogen uit te voeren ter vrijwaring van eenieders veiligheid.

Drugshandel en bezit zijn ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. Drugsfeiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de gezondheid van vaak jonge mensen die zich op deze manier probleemloos op straat kunnen bevoorraden. U handelde wederom uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U bent/was zelf verslaafd, dus u bent vertrouwd met de nadelige effecten van drugs.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollan t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

Er moet worden vastgesteld dat ondanks uw jonge leeftijd, de eerdere strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op u hebben gemaakt en dat de maatschappij moet worden beschermd tegen uw niet-aflatend crimineel gedrag. De kansen die u in het verleden kreeg, greep u niet aan.

Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de Strafvollstrekingsrechtbank (hierna; SURB) u bij vonnis d.d. 30.09.2019 elektronisch toezicht verleende, doet niets af aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. Het feit dat u heden over een concreet uitgewerkt reclasseringsplan beschikt dat naar de mening van de SURB voldoende vooruitzichten biedt voor een veilige sociale re-integratie, biedt geen garantie dat u zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen wanneer u in de toekomst in geldnood zou komen. Het is immers in uw eigen belang dat u zich tijdens uitgangsvergunningen, penitentiair verlof en elektronisch toezicht goed gedraagt daar enige misstap aanleiding zou geven aan het stopzetten hiervan. Bovendien zijn penitentiair verlof, uitgangsvergunningen en elektronisch toezicht gebonden aan strikte voorwaarden. Het gegeven dat u zich nu -een periode waarin u net onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- misschien correct gedraagt, maakt niet dat er geen risico meer van u uitgaat zodra u in vrijheid zou zijn.

Er dient immers te worden benadrukt dat u na uw eerdere strafrechtelijke veroordelingen, de mogelijkheid kreeg om op het recht pad te blijven, doch koos u er/oor om dit niet te doen. Uit niks blijkt dat u dat nu wel zou doen. U deinsde er immers in het verleden ook niet voor terug om drugsfeiten te plegen nadat u een straf kreeg met uitstel gekoppeld aan probatievoorwaarden (zie vonnis d.d. 27.10.2016). U had nochtans zelf ingestemd met het naleven van probatievoorwaarden die tot doel hadden u ertoe aan te zetten een andere wending te geven aan uw leven en uw drugsproblematiek intensief aan te pakken. Deze gunstmaatregel was echter niet aan u besteed, dit toont aan dat u het niet nodig acht om u aan uw woord te houden, dat u uw verantwoordelijkheid niet opneemt en dat u zelfs wanneer u opgevolgd wordt er niet in slaagt u aan de regels te blijven houden. Uit het vonnis d.d. 26.09.2018 blijkt dat u verklaarde dat u ontslagen werd bij het callcenter waar u werkte omdat u geen gunstig bewijs van goed gedrag en zeden had. U had schulden, kocht een auto en gezien u zonder bron van inkomsten zat, startte u opnieuw met de verkoop van verdovende middelen. U zou dan werk gevonden hebben en wilde stoppen met de verkoop maar verkocht de verdovende middelen die u nog voorradig had. Echter bleek uit de door u voorgelegde stukken dat u op 01.04.2018 reeds nieuw werk gevonden had en dat u dus na het vinden van werk herstartte met de verkoop van verdovende middelen, een bewijs dat u er ook niet voor terugdeinst om te liegen tegen de gerechtelijke diensten. De auto kocht u in realiteit om de leveringen van de drugs te vergemakkelijken (p.4 vonnis d.d. 26.09.2018 waartegen u in beroep ging).

U lapt de probatievoorwaarden aan uw laars. Uit uw persoonlijk gedrag, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het gedrag dat u al jaren vertoont, blijkt duidelijk dat u belust bent op snel en makkelijk geldelijk gewin en dat het u daarbij niet interesseert of dat geld nu uit de drugshandel of uit het plunderen van bankrekeningen van onschuldige derden komt. Er liggen bovendien geen stukken voor waaruit blijkt dat de problematiek waarnaar verwezen wordt in de veroordeling d.d. 27.10.2016, inmiddels adequaat behandeld werd.

(...)

Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten en het gegeven dat u reeds meermaals veroordeeld werd, maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden wanneer u in geldnood komt niet uitgesloten kan worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, werd niet aangetoond. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er bestaan ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.”

Inzake het vonnis van de SURB stelt de bestreden beslissing:

“Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de Strafvollstrekingsrechtbank (hierna; SURB) u bij vonnis d.d. 30.09.2019 elektronisch toezicht verleende, doet niets af aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. Het feit dat u heden over een concreet uitgewerkt reclasseringsplan beschikt dat naar de mening van de SURB voldoende vooruitzichten biedt voor een veilige sociale re-integratie, biedt geen garantie dat u zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen wanneer u in de toekomst in geldnood zou komen. Het is immers in uw eigen belang dat u zich tijdens uitgaansvergunningen, penitentiair verlof en elektronisch toezicht goed gedraagt daar enige misstap aanleiding zou geven aan het stopzetten hiervan. Bovendien zijn penitentiair verlof, uitgaansvergunningen en elektronisch toezicht gebonden aan strikte voorwaarden. Het gegeven dat u zich nu -een periode waarin u net onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- misschien correct gedraagt, maakt niet dat er geen risico meer van u uitgaat zodra u in vrijheid zou zijn”

en

“Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat nergens in de vreemdelingenwet is bepaald dat een vonnis van een SURB voorrang dient te krijgen op de toepassing van de vreemdelingenwet indien de Minister of diens gemachtigde vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden van deze wet is voldaan. Het staat de Minister of diens gemachtigde derhalve vrij om op onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze een ander standpunt in te nemen dan de SURB wanneer hij in het kader van het verblijfsrechtelijke contentieux dient te beoordelen of de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen. Uit het doorlopen van een individueel strafuitvoeringstraject en het uitwerken van een reclasseringsplan kan niet zonder meer blijken dat het gevaar voor recidive geweken is.”

Uit deze uitgebreide motivering blijkt dat de verwerende partij is ingegaan op het persoonlijk gedrag van verzoeker en rekening heeft gehouden met de ernst van de gepleegde feiten. De verwerende partij komt tot de conclusie *“Uit uw persoonlijk gedrag, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het gedrag dat u al jaren vertoont, blijkt duidelijk dat u belust bent op snel en makkelijk geldelijk gewin en dat het u daarbij niet interesseert of dat geld nu uit de drugshandel of uit het plunderen van bankrekeningen van onschuldige derden komt. Er liggen bovendien geen stukken voor waaruit blijkt dat de problematiek waarnaar verwezen wordt in de veroordeling d.d. 27.10.2016, inmiddels adequaat behandeld werd.*

(...)

Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten en het gegeven dat u reeds meermaals veroordeeld werd, maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden wanneer u in geldnood komt niet uitgesloten kan worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, werd niet aangetoond. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”.

De verwerende partij komt tot deze conclusie nadat zij heeft vastgesteld dat aan verzoeker nog een kans werd gegeven, hij echter hardleers was en zich niet aan de probatievoorwaarden hield, omdat ook de begeleiding die hij kreeg niet het verhoopte resultaat bleek te hebben, omdat hij bij zijn veroordeling van 16 januari 2019 in staat van bijzondere herhaling werd bevonden. De verwerende partij wijst er ook op dat de feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor politieagenten, dat verzoeker handelde uit puur geldgewin, dat -ondanks zijn jonge leeftijd- de eerdere strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op hem hebben gemaakt en dat de maatschappij moet worden beschermd tegen verzoekers niet-aflatend crimineel gedrag. De verwerende partij benadrukt vervolgens dat verzoeker de kansen die hij in het verleden kreeg, niet aangreep en dat het penitentiair verlof, de uitgaansvergunningen en het elektronisch toezicht dat de SURB verleende, niets afdoen aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. De verwerende partij benadrukt dat het concreet uitgewerkt reclasseringsplan dat naar de mening van de SURB voldoende vooruitzichten biedt voor een veilige sociale re-integratie, geen garantie biedt dat verzoeker zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen wanneer hij in de toekomst in geldnood zou komen. Zij verduidelijkt dat het gegeven dat verzoeker zich nu misschien correct gedraagt, niet maakt dat er geen risico meer van hem uitgaat zodra hij in vrijheid zou zijn. De verwerende partij benadrukt dat hij na zijn eerdere strafrechtelijke veroordelingen de

mogelijkheid kreeg om op het rechte pad te blijven, maar er toch voor koos om dit niet te doen, zodat nergens uit blijkt dat hij dit nu wel zou doen. Zo stelt de verwerende partij dat verzoeker er immers in het verleden ook niet voor terugdeinsde om drugsfeiten te plegen nadat hij een straf kreeg met uitstel gekoppeld aan probatievoorwaarden. De verwerende partij meent dat dit aantoonde dat verzoeker het niet nodig achtte om zich aan zijn woord te houden, dat hij zijn verantwoordelijkheid niet opneemt en dat hij, zelfs wanneer hij opgevolgd wordt, er niet in slaagt zich aan de regels te blijven houden. Verzoeker deinst er ook niet voor terug om te liegen tegen de gerechtelijke diensten, zo kocht hij zijn auto in realiteit om de leveringen van de drugs te vergemakkelijken.

De loutere bewering van verzoeker dat hij afstand nam van zijn verleden en hard werkt aan zijn reclasseringsplan en toekomst, doet geen afbreuk aan deze motieven. Ook verzoekers verwijzing naar het vonnis van de SURB doet geen afbreuk aan de motieven van de verwerende partij in dit verband.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“B. TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 8 EVRM EN VAN ART. 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

B.1. Algemene beschouwing

1.

Verzoeker zal in wat volgt - daarbij verwijzend naar hetgeen hij hierboven reeds uiteenzette - aantonen dat er in zijn hoofde ernstige en bewezen motieven voorhanden zijn dewelke aantonen dat er ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, een reëel risico bestaat dat een schending van artikel 8 EVRM zich voordoet.

2.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in huidig geval - verzoeker beschikte over een legaal verblijf via een E-kaart — in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in art. 8 EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

“De weigering van het toekennen van een verblijfsvergunning en de hierop volgende uitwijzing betekenen ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoekers. In concreto moet er dan ook nagegaan worden of de Russische instanties een rechtvaardig evenwicht hebben gevonden tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens van verzoekers anderzijds. ” [eigen benadrukking] (EHRM nr. 29157/09, 21 juli 2011, Liu / Rusland, <http://www.echr.coe.int> (16 december 2011); T.Vreemd. 2011 (weergave HOLVOET, M., MATHIEU, C., VAN LAETHEM, K., WEIS, K.), afl. 4,388.)

“Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden. ” [eigen benadrukking] (EHRM nr. 28770/05, 3 november 2011, Arvelo Aponte / Nederland, <http://www.echr.coe.int> (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2. 123 en <http://www.nib.nl/> (19 januari 2012); T.Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET, M., MAES, G., WEIS, K.), afl. 1,81.)

Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu door verwerende partij volgens verzoeker niet gemaakt in die zin dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging impliceert op verzoekers gezins- en familielevens vervat in art. 8 EVRM.

B.1.1. Wettelijke basis art. 8 EVRM

3.

Art. 8 EVRM bepaalt:

1. *“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé/even, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”*

4.

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en art. 8, 2C lid EVRM onafdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

'Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een "correcte" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uit maken volstaat niet.

Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds. " [eigen benadrukking] (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T. Vreemd. 2012, 150.)

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM.
5.

In casu dient derhalve te worden nagegaan:

of er een gezinsleven bestaat;

EN

of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre:

a. Ze voorzien is bij wet;

b. En een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM;

c. En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

6.

De discussie spitst zich in onderhavige zaak hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria:

1. Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)

2. Is de maatregel/het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken

3. Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken (is met andere woorden het 'middel' niet erger dan de 'kwaal')

Het EHRM ontwikkelde inzake het onderzoek naar het al dan niet noodzakelijk zijn van met huidige bestreden beslissing vergelijkbare maatregelen, enkele criteria.

Meer bepaald worden deze toetsstenen zoals geweten uiteengezet in het arrest Boultif dd. 2 augustus 2001 (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 Boultif t/ Zwitserland, zie ook EHRM 18.10.2006, zaak 46410/99 Ünür t/ Nederland).

Het betreft hier "guiding principles" die het Hof hanteert bij als toetsstenen.

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd: Volgende criteria dienen in overweging genomen:

1. de aard en de ernst van de criminele inbreuken;

2. de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;

3. de tijdsperiode tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien;

4. de gezinstoestand van de betrokkene;

5. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;

6. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren;

7. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;

8. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;

9. Het belang en het welzijn van de kinderen;

10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;

11. In voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijv. medische gegevens.

In wat volgt wordt de toets gemaakt ten aanzien van de situatie van verzoeker.

B.1.2. Het bestaan van een gezins- en/of familieleven in België

7.

Vooraleer kan worden getoetst of een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wel in overeenstemming kan zijn met het recht op een privé- en gezinsleven van verzoeker, dient eerst te worden nagegaan of verzoeker een gezins- en/of familieleven in België heeft opgebouwd.

8.

Zoals vermeld is verzoeker in 2012 zijn vader, de heer David ZOYA, achterna gereisd naar België. Zijn vader vestigde zich in België en ontmoette hier zijn huidige partner, de stiefmoeder van verzoeker. De moeder van verzoeker overleed inmiddels.

9.

Zijn vader en stiefmoeder zijn de enige familieleden waarmee verzoeker een nauwe band onderhoudt. De overige familieleden van de familie ZOYA verblijven immers verspreid over het Europese continent, waardoor verzoeker nooit contact met hen heeft gehad, laat staan een band met hen heeft opgebouwd.

10.

Verzoeker heeft zijn fouten thans ingezien en wenst zijn leven te beteren. Hij wil voor zijn vader, die toch al van enige leeftijd is, zorgen en diens laatste jaren samen spenderen (STUK 6).

De vader van verzoeker is eveneens erg met zijn zoon begaan. Hij kon verzoeker nooit bezoeken in de gevangenis omdat hij slecht te been is, doch dit wil niet zeggen dat verzoeker geen hechte band zou hebben met zijn vader. De vader van verzoeker ontfermt zich over zijn zoon en stond toe dat deze zijn elektronisch toezicht op zijn adres zou uitvoeren.

Verzoeker en diens vader en stiefmoeder zijn dan ook niet slechts familieleden. Zij vormen tevens een hechte gezinscel en er is sprake van een bijzondere afhankelijkheidsband. Verzoeker zorgt immers niet enkel op fysiek en emotioneel vlak, maar ook financieel voor zijn ouders.

11.

Er is ontegensprekelijk sprake van een gezins- en familieleven in België in hoofde van verzoeker. Men kan bovendien stellen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en diens gezin. Artikel 8 EVRM is aldus van toepassing op de situatie van verzoeker.

B.1.3. Toetsing aan artikel 8 EVRM

Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de evenredigheid van de inmenging

12. Dat er sprake is van een dwingende sociale noodzaak kan beweerdelijk worden gesteld middels verwijzing naar de door verzoekende partij opgelopen veroordelingen. Het gaat concreet om volgende veroordelingen (STUK 1).

- 04/01/2016 - vonnis Correctionele Rechtbank te Antwerpen: gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan de helft met uitstel;

- 27/10/2016 - vonnis Correctionele Rechtbank te Antwerpen: gevangenisstraf van 25 maanden met probatieuitstel;

- 03/01/2017 - vonnis Correctionele Rechtbank te Antwerpen: geldboete van 75. waarvan de helft met uitstel;

- 16/01/2019 - arrest Hof van Beroep te Antwerpen: gevangenisstraf van 30 maanden.

13.

Echter betreft het hier geen veroordelingen waar feiten van zwaar banditisme of zware delinquentie aan ten grondslag liggen (STUK 1).

Zulks moge blijken uit het feit dat verzoeker steeds op een coulante strafmaat kon rekenen, waarbij steeds de gunst van het (probatieuitstel werd verleend) en dit tot aan zijn laatste veroordeling dd. 16/01/2019. Verzoeker ervaarde aldus een gevoel van straffeloosheid en kampte bovendien met een zware verslavingsproblematiek, hetgeen hem er steeds toe bracht nieuwe feiten te plegen om deze verslaving te kunnen blijven financieren.

De laatste straf die verzoeker werd opgelegd, m.n. een effectieve gevangenisstraf van 30 maanden, zat verzoeker deels uit in de gevangenis. Dit heeft verzoeker wakker geschud. Hij kickte af en werkte hard aan zijn reclasseringsplan en per vonnis van 30/09/2019 op goedkeuring van de Strafvueroeringsrechtbank rekenen.

Het overige deel van de straf voert verzoeker thans uit onder de modaliteit van het elektronisch toezicht, dewelke hem door de Strafvueroeringsrechtbank werd verleend. De Strafvueroeringsrechtbank stelt dan ook in haar vonnis dd. 30/09/2019:

"De rechtbank is van oordeel dat n vandaag beschikt over een concreet uit gewerkt reclasseringsplan dat voldoende vooruitzichten biedt voor een veilige sociale reïntegratie. "

Verzoeker werkt heden op interimbasis en zorgt bovendien voor zijn vader (STUK 5). Verzoeker leidt een stabiel leven en is eindelijk op de goede weg en pleegde sinds 2018 geen nieuwe feiten meer.

14.

Dat er op heden (nog steeds) sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op haar actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de administratie derhalve niet zomaar stellen - hetgeen zij impliciet lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

15.

Bovendien wijst verzoeker erop dat hij enorm te lijden heeft onder de lastens hem genomen bestreden beslissing, en dat hij thans zeer goed beseft wat de mogelijke impact van zijn handelen op zijn leven kan hebben.

Dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf een geschikt instrument kan genoemd worden om de door de administratie weerhouden maatschappelijke noodzaak - quodnon - te realiseren, laat verzoeker over aan de wijsheid van Uw Raad.

Echter betwist verzoeker met klem dat de bestreden beslissing evenredig/proportioneel genoemd kan worden.

Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar hetgeen hij hiernavolgend uiteen zal zetten in de inzake te hanteren Boultif-criteria (zie infra).

Verzoeker erkent alvast fouten te hebben gemaakt.

Echter meent verzoeker dat de administratie met haar bestreden beslissing een middel "toedient" dat niet in verhouding staat tot het gevaar voor de openbare orde dat het bij verzoekende partij meent te moeten detecteren.

Verzoeker meent meer bepaald dat het belang dat de samenleving heeft bij het terugleiden van zijn persoon en het hem opleggen van een inreisverbod van 8 jaar, hoegenaamd niet in verhouding staat met verzoekers rechten vervat in art. 8 EVRM, maar ook meer algemeen gelet op zijn socioaffectieve verankering in het Rijk.

Toetsing aan de Boultif-criteria

De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten

1.

Verzoeker verblijft heden sinds begin 2012, en aldus reeds 8 jaren, op onafgebroken wijze op het Belgische grondgebied. Hij werd op 22/03/2012 ingeschreven in het vreemdelingenregister en verkreeg op 23/04/2015 een langdurig verblijfrecht. Verzoeker beschikt thans over een E-kaart.

2.

Verzoeker verblijft aldus gedurende nagenoeg zijn volledige adolescentie leven in België. Verzoeker heeft hier sinds zijn aankomst steeds gewerkt en leerde hier al zijn vrienden kennen. Zowel zijn vader, als stiefmoeder verblijven hier op volstrekt legale wijze. Zij betreffen tevens verzoekers enige gekende familieleden.

Verzoeker heeft geen vrienden of familie in Nederland.

3.

Verzoeker heeft immers (behoudens enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong) geen enkele effectieve band meer met zijn land van herkomst. Er is dan ook sprake van een complete verankering van verzoeker in België.

De gezinstoestand van de betrokkene (kinderen - partner)

4.

Verzoeker herhaalt dat zijn vader en stiefmoeder op legale wijze in het Rijk verblijven.

De bestreden beslissing zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker en zijn vader wordt beëindigd, zonder dat dit evenwel door enige noodzaak kan worden gerechtvaardigd en zonder dat zulks gelet op de hogervermelde argumentatie, een evenredige inmenging kan genoemd worden.

5.

Bovendien hebben de vader en stiefmoeder van verzoeker het centrum van hun socioeconomische belangen kennelijk volledig in België. Zij wonen en werken hier en vormen hier een stabiele gezinseenheid.

6.

Ingeval de effectuering van de bestreden beslissing, zouden verzoekers persoonlijke contacten met zijn vader en stiefmoeder, dan ook op onevenredige wijze bemoeilijkt worden.

7.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan enkel gesteld worden dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt en dat de beslissing een onevenredige inmenging met verzoekers rechten vervat sub artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;

8.

Verzoeker verbleef gedurende zijn verblijf in België nooit in Nederland.

Ook zijn enige gekende familie is in België komen wonen en is dus uit Nederland geëmigreerd. Verzoekers sociale en familiale banden situeren zich absoluut niet meer in Nederland, maar zoals reeds aangehaald in België.

B.1.4.

Besluit: Schending art. 8 EVRM, alsmede van art. 74/13 Vw,

9.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing.

Het is ten eerste duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 EVRM.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast.

10.

Voormelde inmenging is volgens verzoeker niet geoorloofd, in die zin dat ze niet noodzakelijk is in een Belgische samenleving, gelet op het feit dat ze na toetsing aan de zgn. Boulthif-critcna, de evenredigheidstoets niet doorstaat.

11.

De familie van verzoeker verblijft legaal in het Rijk en heeft het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België. Een beslissing tot weigering van het verblijf van verzoeker houdt aldus volgens verzoeker een schending in van artikel 8 EVRM, alsmede van art. 74/13 Vw."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.2.3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden

artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

3.2.3.3. In de bestreden beslissing wordt inzake verzoekers familielevens het volgende overwogen:

“U liet tot op heden na de vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u een duurzame relatie zou hebben op het grondgebied, evenmin dat u (minderjarige) kinderen zou hebben.

Uw vader (Z. D. M., geboren op (...)1953 te M., Nederlandse nationaliteit. E-kaart geldig tot 22.06.2022) en uw stiefmoeder (B. B. V., geboren op (...)1972 te K., Congolese nationaliteit. F+ kaart geldig tot 28.06.2023), verblijven in België. Uw vader er, uw stiefmoeder kwamen niet op bezoek in de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 23.10.2019).

*Volgens het vonnis d.d. 30.09.2019 van de Strafvollstrekingsrechtbank (toekenning elektronisch toezicht) kan u voor woonst bij uw vader en stiefmoeder terecht. Uw vader gaf aan dat u er maximum 1 jaar kan verblijven en dat u dan zelfstandig dient te gaan wonen. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoontelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*. §33: eveneens: EHRM 2 juni 2015. *KM/Zwitserland*, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw vader en uw stiefmoeder. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.*

Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw vader en uw stiefmoeder kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw vader en uw stiefmoeder worden afgeleid. Uw leeftijd, met name 27 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Sinds 02.01.2016 staat u niet meer officieel ingeschreven op hetzelfde adres als uw vader en stiefmoeder. Voor u op 16.06.2018 werd opgesloten in de gevangenis woonde u dus al niet meer op hetzelfde adres als uw vader en uw stiefmoeder. Desgewenst zouden uw ouders u ook vanuit België kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld door stortingen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, bovendien zijn België en Nederland buurlanden zodat de afstand meevalt.

Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat u niet aantoonbaar dat er concrete hinderpalen voorliggen voor (een deel van) uw familieleden om samen met u terug te keren naar Nederland. Concrete argumenten liggen in dit verband niet voor.

Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uw vader en stiefmoeder slaagden er blijkbaar in het verleden niet in u de nodige structuur en begeleiding te geven om u van het slechte pad te houden, er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat zij daar nu wel in zouden slagen. Dat de uitoefening van uw familielevens met uw vader en uw stiefmoeder de in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne

communicatiemiddelen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Nederland of elders.

De ernstige bedreiging voer de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen mensen zoals u die alle regels met de voeten treden en die ondanks alle geboden kansen steeds weer hervallen in crimineel gedrag."

Inzake verzoekers privéleven wordt het volgende overwogen:

"Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 31.01.2012 op 19-jarige leeftijd in België bent aangekomen. Inmiddels bent u 27 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van +/- 8 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Nederland, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. U werd meermaals veroordeeld voor verschillende feiten zoals heling, deel uitmaken van een criminele organisatie. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en weerspanning met geweld of bedreiging, voorzien van wapens. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Nederland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Nederland niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale en culturele banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen en u spreekt de taal. U kwam met uw vader op 23.08.1994 aan in Nederland en jullie hebben na een langdurige asielprocedure met ingang van 30.08.1999 een verblijfsvergunning zonder beperkingen gekregen.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De beperkte tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. De vaardigheid die u tijdens uw werk in België opgepikt heeft, zullen u wellicht ook in Nederland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Uit niks blijkt dat u met de werkervaring die u in België opdeed, geen toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Nederland. Uit het vonnis d.d. 30.09.2019 van de Strafvueroeringsrechtbank (toekenning elektronisch toezicht) blijkt dat u: 'Inzake dagbesteding wenst u het liefst te gaan werken, maar staal u eveneens open voor een beroepsopleiding. Ter zitting van 10.09.2019 legde u een werkbelofte neer voer een administratieve functie, maar nazicht door het Openbaar Ministerie leed dat dit geen betrouwbare werkgever is. U had reeds een beroepsopleiding uitgewerkt en kan deze nog steeds aanvatten. Meer bepaald kan u starten met de vooropleiding basis technieken metaal op 07.10.2019. Deze opleiding duurt 5 weken waarna u kan overstappen naar de opleiding automechanica die ingedeeld is in 3 modules met een totale looptijd van 38 weken.' Het gegeven dat u zich bereid toont om te werken of om een opleiding te volgen of intussen misschien reeds een opleiding aan het volgen bent, verandert niks aan de vaststelling dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. U hebt al talrijke kansen gekregen maar steeds opnieuw bewees u, ondanks uw mooie voornemens, dat u geen volhouder was. Er liggen geen overtuigende stukken voor waaruit blijkt dat u ditmaal effectief uw fouten zou ingezien hebben en weldigelijk veranderd zou zijn. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat de opleiding die momenteel volgt, dan wel wenst te volgen, of een gelijkaardige opleiding, enkel in België en niet in Nederland beschikbaar zou zijn.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij op afdoende wijze rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoeker en met zijn privéleven. Inzake verzoekers familieleven wordt er eerst op gewezen dat verzoeker volwassen is en geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aantoonde en vervolgens dat

de mogelijkheid bestaat om contact te onderhouden. De verwerende partij besluit dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit verzoekers gedrag voortvloeit, zodanig is dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Inzake het privéleven van verzoeker stelt de verwerende partij dat niet gebleken is dat verzoeker een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt, dat niet gebleken is dat verzoeker geen enkele binding meer zou hebben met Nederland waar hij het grootste deel van zijn leven verbleven heeft, dat verzoeker het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en via bezoek. De verwerende partij concludeert dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het privéleven van verzoeker rechtvaardigen.

3.2.3.4. Inzake de “*guiding principles*” uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, wordt opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening werd gehouden.

De aard en de ernst van de criminele inbreuken worden vermeld en beoordeeld:

“Op 04.01.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar uitgezonderd 9 maanden effectief daar u zich schuldig had gemaakt aan heling, namelijk door gelden afkomstig van een misdrijf op uw bankrekening te hebben ontvangen (4 feilen) en aan wetens en willens deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie. Deze feiten pleegde u tussen 20.10.2012 en 05.01.2013.

Op 02.06.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van Inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 27.10.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 25 maanden met probatieuitstel voor een termijn van 5 jaar behalve de voorhechtenis in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Dit feit pleegde u meermaals op niet nader te bepalen data tussen 30.03.2016 en 03.06.2016.

Op 27.10.2016 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 03.01.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 75,00 Euro (x 6 = 450.00 Euro) (vervangende gevangenisstraf; 20 dagen) met uitstel voor een periode van 3 jaren behalve 37.00 Euro (x 6 = 222,00 Euro) daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben en aan psychotrope stoffen in bezit gehad te hebben.

Op 16.06.2018 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, en weerspanning door een enkele persoon voorzien van wapens.

Op 16.01.2019 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van bijzondere herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of geleverd, namelijk cocaïne en aan weerspanning met geweld of bedreiging, voorzien van wapens. Deze feiten pleegde u tussen 14.05.2018 en 16.06.2018.

Zowel het uitstel dat u werd verleend bij vonnis d.d. 04.01.2016, alsook het probatieuitstel dat u werd verleend bij vonnis d.d. 27.10.2016 werd uitvoerbaar omwille van uw veroordeling d.d. 16.01.2019. Ook de voorlopige Invrijheidstelling die u toegekend werd op 27.10.2016 werd ingetrokken.

De strafuitvoeringsrechtbank kende u op 30.09.2019 elektronisch toezicht toe en wees de beperkte detentie af. Op 08.10.2019 mocht u het elektronisch toezicht ondergaan op uw adres: (...)”

“U kwam pas in maart 2012, op negentienjarige leeftijd, naar België en u liep sindsdien meerdere veroordelingen op wegens heling, bendevorming, Inbreuken op de drugwetgeving en weerspanning. U bent in de strafcategorie van 5 tot 7 jaar terecht gekomen en zal strafeinde bereiken op 17.01.2024.

De gepleegde feiten zijn ernstig. Tussen 20.10.2012 en 05.01.2013 ontving u gelden op uw bankrekening afkomstig van misdrijven. Deze feiten kaderen in een systeem van bankfraude waarbij malafide personen de bankgegevens van onschuldige derden bekomen, deze gegevens aanwenden om de financiële rekeningen van hun slachtoffers te plunderen en de buit vervolgens via tussenpersonen te verzilveren. Dergelijke bankfraude wordt gekenmerkt door verschillende stadia waarin de fraude wordt gerealiseerd. Buiten het stelen van informatica gegevens dienen de financiële tegoeden ook verzilverd te worden. Bij de verzilvering wordt er gebruik gemaakt van een geraffineerd systeem waarbij verschillende personen een onderscheiden rol spelen; de zogenaamde ‘mules’ die hun

bankrekening/pincode ter beschikking stelden; de zogenaamde 'recruiters', die op zoek gaan naar 'mulos'; de zogenaamde 'cashers', die de gelden recupereren van de rekeningen en goederen aankopen (al dan niet samen met de 'mules'). Uit het vonnis d.d. 04.01.2016 blijkt dat u een meer uitgebreide rol speelde in de zin dat u de fraude mee organiseerde en op zoek ging naar zogenaamde 'mules' die konden worden gebruikt bij de verzilvering van de frauduleuze transacties. U streefde louter eigen en makkelijk geldgewin na zonder hierbij rekening te houden met de eigendomsrechten van derden. U slaat duidelijk niet stil bij de nefaste financiële gevolgen die uw daden veroorzaken bij de slachtoffers, hetgeen uw opportunistische en egoïstische Ingesteldheid aantoont. De handelingen ondermijnden daarenboven het vertrouwen dat gesteld werd in het elektronisch bankverkeer en brachten de bancaire sector ernstige schade toe. Wanneer het vertrouwen in het betalingsverkeer en bankwezen bij consumenten in het algemeen niet meer aanwezig is, bestaat bovendien het risico van een ernstige ontwrichting van het maatschappelijk en economisch verkeer.

De veroordeling d.d. 04.01.2016 had duidelijk niet de minste indruk gemaakt op u. U verlegde enkel uw 'werkterrein': van bankfraude ging u over naar drugshandel. Uit het vonnis d.d. 27.10.2016 blijkt immers dat de politie op 01.06.2016 amper 5 maanden na uw eerdere veroordeling, overging tot controle van een voertuig waarbij u passagier was. Omdat de politie een cannabisgeur bemerkte, werd overgegaan tot doorzoeking van het voertuig. In de wagen werden onder de bestuurderszetel, in de middenconsole en in een handtas ter hoogte van de passagier 122 gram cannabis gevonden verpakt in 30 zakjes. U was in het bezit van 137.50 euro. Bij huiszoeking in uw woning werd een bedrag van 7.835 euro gevonden alsook ongeveer 500 gram cannabis en identiek verpakkingsmateriaal als deze van de cannabis, gevonden in de auto. In het Black Berry toestel, gevonden onder de passagierszetel, stonden druggerelateerde sms-berichten gedateerd van 1 juni 2016 tot 3 maanden voordien, alsook een klantenlijst. Ook in een Nokia toestel stonden druggerelateerde berichten. U verklaarde dat u aan uw mededader vroeg om met u naar Rotterdam te rijden om daar voor u verdovende middelen te gaan kopen. U verklaarde eveneens dagelijks voor ongeveer 200 à 300 euro cannabis te verkopen. U handelde hierbij in vereniging. U maakte afspraken met uw Nederlandse leveranciers om verdovende middelen op te halen, wat een organisatie en planning vereist."

"Bij uw veroordeling d.d. 16.01.2019 werd u dan ook in staat van bijzondere herhaling bevonden. U stond opnieuw terecht voor feiten van handel in verdovende middelen, meer bepaald van cocaïne, en voor gewapende weerspanning. U had door uw handelen de fysieke integriteit van een politieagent aangetast. Een politieagent kon een aanrijding met uw vluchtende auto nl. enkel vermijden omdat hij zich afzette tegen uw voertuig. U verklaarde dat u maar moeilijk weg kon zonder personen te kwetsen. De feiten getuigen dus ook van een totaal gebrek aan respect voor politieagenten die uitsluitend trachten hun werk naar best vermogen uit te voeren ter vrijwaring van eenieders veiligheid."

"Drugshandel en bezit zijn ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. Drugsfeiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de gezondheid van vaak jonge mensen die zich op deze manier probleemloos op straat kunnen bevoorraden. U handelde wederom uit puur geldgewin. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U bent/was zelf verslaafd, dus u bent vertrouwd met de nadelige effecten van drugs.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollan t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

Er moet worden vastgesteld dat ondanks uw jonge leeftijd, de eerdere strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op u hebben gemaakt en dat de maatschappij moet worden beschermd tegen uw niet-aflatend crimineel gedrag. De kansen die u in het verleden kreeg, greep u niet aan."

De duur van het verblijf van verzoeker in het gastland wordt vermeld: "Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 31.01.2012 op 19-jarige leeftijd in België bent aangekomen. Inmiddels bent u 27 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van +/- 8 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt."

De tijdspanne tussen het ogenblik van de feiten en verzoekers gedrag sedertdien: *“Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de Strafvueroeringsrechtbank (hierna; SURB) u bij vonnis d.d. 30.09.2019 elektronisch toezicht verleende, doet niets af aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. (...) Het gegeven dat u zich nu -een periode waarin u net onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- misschien correct gedraagt, maakt niet dat er geen risico meer van u uitgaat zodra u in vrijheid zou zijn.”*

“Uit het gedrag dat u al jaren vertoont, blijkt duidelijk dat u belust bent op snel en makkelijk geldelijk gewin en dat het u daarbij niet interesseert of dat geld nu uit de drugshandel of uit het plunderen van bankrekeningen van onschuldige derden komt. Er liggen bovendien geen stukken voor waaruit blijkt dat de problematiek waarnaar verwezen wordt in de veroordeling d.d. 27.10.2016, inmiddels adequaat behandeld werd.”

“Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten en het gegeven dat u reeds meermaals veroordeeld werd, maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden wanneer u in geldnood komt niet uitgesloten kan worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, werd niet aangetoond. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Er wordt ingegaan op de gezinstoestand van verzoeker: *“U liet tot op heden na de vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u een duurzame relatie zou hebben op het grondgebied, evenmin dat u (minderjarige) kinderen zou hebben. Uw vader (Z. D. M., geboren op (...)1953 te M., Nederlandse nationaliteit. E-kaart geldig tot 22.06.2022) en uw stiefmoeder (B. B. V., geboren op (...)1972 te K., Congolese nationaliteit. F+ kaart geldig tot 28.06.2023), verblijven in België. Uw vader er, uw stiefmoeder kwamen niet op bezoek In de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 23.10.2019).”*

“Volgens het vonnis d.d. 30.09.2019 van de Strafvueroeringsrechtbank (toekenning elektronisch toezicht) kan u voor woonst bij uw vader en stiefmoeder terecht. Uw vader gaf aan dat u er maximum 1 jaar kan verblijven en dat u dan zelfstandig dient te gaan wonen. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoontelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk. §33: eveneens: EHRM 2 juni 2015. KM/Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw vader en uw stiefmoeder. U legt Immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.

Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw vader en uw stiefmoeder kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw vader en uw stiefmoeder worden afgeleid. Uw leeftijd, met name 27 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Sinds 02.01.2016 staat u niet meer officieel ingeschreven op hetzelfde adres als uw vader en stiefmoeder. Voor u op 16.06.2018 werd opgesloten in de gevangenis woonde u dus al niet meer op hetzelfde adres als uw vader en uw stiefmoeder. Desgewenst zouden uw ouders u ook vanuit België kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld door stortingen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan In- en uitreizen, bovendien zijn België en Nederland buurlanden zodat de afstand meevalt.”

De elementen die verzoeker bestempelt als criteria 5, 6, 7, 9 zijn *in casu* niet van toepassing omdat niet blijkt dat verzoeker in België een partner of kinderen heeft, hij heeft daar evenmin melding van gemaakt.

De nationaliteit van de verschillende betrokken personen wordt vermeld: *“Uw vader (Z. D. M., geboren op (...)1953 te M., Nederlandse nationaliteit. E-kaart geldig tot 22.06.2022) en uw stiefmoeder (B. B. V., geboren op (...)1972 te K., Congolese nationaliteit. F+ kaart geldig tot 28.06.2023), verblijven in België.”*

De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming:

“Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 31.01.2012 op 19-jarige leeftijd in België bent aangekomen. Inmiddels bent u 27 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van +/- 8 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Nederland, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. U werd meermaals veroordeeld voor verschillende feiten zoals heling, deel uitmaken van een criminele organisatie. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en weerspanning met geweld of bedreiging, voorzien van wapens. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Nederland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Nederland niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale en culturele banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen en u spreekt de taal. U kwam met uw vader op 23.08.1994 aan in Nederland en jullie hebben na een langdurige asielprocedure met ingang van 30.08.1999 een verblijfsvergunning zonder beperkingen gekregen.”

“Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De beperkte tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. De vaardigheid die u tijdens uw werk in België opgepikt heeft, zullen u wellicht ook in Nederland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Uit niks blijkt dat u met de werkervaring die u in België opdeed geen toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Nederland. Uit het vonnis d.d. 30.09.2019 van de Strafvoueringsrechtbank (toekenning elektronisch toezicht) blijkt dat u: 'Inzake dagbesteding wenst u het liefst te gaan werken, maar staat u eveneens open voor een beroepsopleiding. Ter zitting van 10.09.2019 legde u een werkbelofte neer voor een administratieve functie, maar nazicht door het Openbaar Ministerie leed dat dit geen betrouwbare werkgever is. U had reeds een beroepsopleiding uitgewerkt en kan deze nog steeds aanvatten. Meer bepaald kan u starten met de vooropleiding basis technieken metaal op 07.10.2019. Deze opleiding duurt 5 weken waarna u kan overstappen naar de opleiding automechanica die ingedeeld is in 3 modules met een totale looptijd van 38 weken.' Het gegeven dat u zich bereid toont om te werken of om een opleiding te volgen of intussen misschien reeds een opleiding aan het volgen bent, verandert niks aan de vaststelling dat u door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. U hebt al talrijke kansen gekregen maar steeds opnieuw bewees u, ondanks uw mooie voornemens, dat u geen volhouder was. Er liggen geen overtuigende stukken voor waaruit blijkt dat u ditmaal effectief uw fouten zou ingezien hebben en weldegelijk veranderd zou zijn. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat de opleiding die momenteel volgt, dan wel wenst te volgen, of een gelijkaardige opleiding, enkel in België en niet in Nederland beschikbaar zou zijn.”

Ten slotte wordt rekening gehouden met eventuele medische gegevens: *“U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.”*

3.2.3.5. Verzoeker voert aan dat hij, zijn vader en stiefmoeder een hechte familieband hebben, dat het feit dat zijn vader hem niet kwam bezoeken in de gevangenis te wijten is aan het slecht te been zijn van zijn vader, dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband omdat verzoeker op fysiek, emotioneel en financieel vlak zorgt voor zijn ouders. Verzoeker meent dat dit ook een gezinsband betreft.

In dit verband volstaat het op te merken dat (zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld) de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* toont verzoeker met zijn loutere

beweringen die niet worden gestaafd, niet aan dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen hem en zijn vader en stiefmoeder of omgekeerd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook melding gemaakt van het feit dat ondersteuning en contact ook vanuit België en Nederland kan gebeuren. Verzoeker betwist deze motieven op geen enkele wijze, zodat deze stand houden. De afweging wordt ten slotte gemaakt dat verzoekers familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verzoeker voert aan dat zijn veroordelingen geen feiten van zwaar banditisme of zware delinquentie betreffen. De gunst van uitstel werd hem verleend en verzoeker werkt nu aan een reclasseringsplan dat bij vonnis van de SURB werd goedgekeurd. Verzoeker stelt te werken, voor zijn vader te zorgen en op de goede weg te zijn. Hij lijdt enorm onder de bestreden beslissing en meent dat de bestreden beslissing niet evenredig of proportioneel genoemd kan worden. Hij erkent fouten te hebben gemaakt maar meent dat de bestreden beslissing niet in verhouding staat.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aard en de ernst van de feiten in rekening werden gebracht. Verzoeker werd bij zijn veroordeling van 16 januari 2019 in staat van bijzondere herhaling bevonden. Verzoeker heeft de fysieke integriteit van een politieagent aangetast. Verzoeker handelde uit puur geldgewin, hij liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Ondanks verzoekers jonge leeftijd hebben de eerdere strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op hem gemaakt en de maatschappij moet worden beschermd tegen dit niet-aflatend crimineel gedrag. Verzoeker greep de kansen die hij in het verleden kreeg, niet aan. In de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat zijn vader en stiefmoeder er in het verleden blijkbaar niet in slaagden om hem de nodige structuur en begeleiding te geven om verzoeker van het slechte pad te houden. In de bestreden beslissing wordt ook rekening gehouden met het vonnis van de SURB: er wordt overwogen dat dit vonnis niets afdoet aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt en er wordt opgemerkt dat nergens in de Vreemdelingenwet is voorzien dat een vonnis van de SURB voorrang dient te krijgen op de toepassing van deze wet indien de minister of zijn gemachtigde vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. De verwerende partij besluit dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit, zodanig is dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Door louter te benadrukken dat verzoeker op de goede weg is en te verwijzen naar het vonnis van de SURB, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Verzoeker voert inzake de duur van zijn verblijf en inzake de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van bestemming aan dat hij nagenoeg zijn volledige adolescentie leven in België heeft doorgebracht, hij heeft steeds gewerkt en leerde hier al zijn vrienden kennen, hij heeft geen vrienden of familie in Nederland en heeft met dit land geen effectieve band meer. Deze niet gestaafde beweringen doen echter geen afbreuk aan het motief *“Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 31.01.2012 op 19-jarige leeftijd in België bent aangekomen. Inmiddels bent u 27 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van +/- 8 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Nederland, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. U werd meermaals veroordeeld voor verschillende feiten zoals helling, deel uitmaken van een criminele organisatie. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en weerspanning met geweld of bedreiging, voorzien van wapens. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.*

Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Nederland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Nederland niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale en culturele banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen en u spreekt de taal. U kwam met uw vader op 23.08.1994 aan in Nederland en jullie hebben na een langdurige asielprocedure met ingang van 30.08.1999 een verblijfsvergunning zonder beperkingen gekregen.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De beperkte tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. De vaardigheid die u tijdens uw werk

in België opgepikt heeft, zullen u wellicht ook in Nederland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Uit niks blijkt dat u met de werkervaring die u in België opdeed, geen toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt In Nederland.”

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de belangenafweging van de verwerende partij kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.6. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Huidige bestreden beslissing betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf en houdt geen verwijderingsmaatregel in. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg de schending van deze bepaling aanvoeren, gezien deze enkel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel.

3.2.3.7. Verzoeker vermeldt in het middel dat hij een inreisverbod opgelegd kreeg van acht jaar. Dit blijkt niet uit het administratief dossier, alleszins betreft dit niet de bestreden beslissing, zodat de kritiek in dit verband niet ter zake dienend is.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET